

foreflaa lagt paa Formuen. At Ministeren alligevel accepterer den, om end stiltiende, kan jeg nemlig ikke tvivle paa, det er aldrig faldet mig ind, at denne Tiendedel pro mille skulde kunne vække noget som helst Anstød noget Sted; det har altid været mig klart, at selv om man ikke synes saa meget godt om den, vilde dog Sngen og navnlig Sngen, der paa nogen Maade kunde siges at repræsentere en stor Formue, have at sige: Denne Lov vilde vi ikke gaa til, fordi denne Lov lader de store Formuer betale en Tiendedel pro mille, 10 Ore af hvert Tusinde Kroner. Det er ikke sagt af noget Medlem her i Salen, og det er heller ikke sagt af Ministeriet. Men det vilde have været smukkere, om Ministeriet istedetfor stiltiende at acceptere disse 10 Ore paa hvert Tusinde Kroner, var kommet her ned i Thinget og havde sagt: Vi ere enige med Oppositionen i, at Formuen skal bidrage Noget til Kommunens Udgifter, men hvad er det med disse 10 Ore? Det er noget Lapperi, hvad Oppositionen der kommer med. Skulle vi have en Skat paa Formuen, lader os saa faae Noget, vi kunne tage og føle paa, Noget, der kan lønne de Omkostninger og det Besvær, vi have haft med denne Reform. Ministeriet forbeholder sig derfor at stille Forslag om at forandre denne Tiendedel til en Femtedel. Derjom Ministeriet havde indtaget et saadant Standpunkt, vilde vi Medlemmer af Oppositionen virkelig have staaet her temmelig flade, og ude omkring i Landet vilde alle de Folk, der kun have Lidt at leve af, de smaa Formuer, have beundret Ministeriet. De vilde have sagt: Se, det er et Ministerium, der er Gang i, og jeg er overbevist om, at mange Folk med store Formuer vilde have sagt: Sa, det lader sig høre, det gaar an. Hvis man nu derimod vilde indvende, at det ganske vist er en Maade at blive folkelig paa, men den er dyr, den koster Noget, saa vil jeg sige: Nei, saamænd gjør den ikke, nei, en Femtedel pro mille har ikke Noget at betyde for den store Formue, det gjør den Bedkommende hverken rigere eller fattigere, det er og bliver en Bagatel ligesom en Tiendedel pro mille, det ødelægger ingen Mand; men selv om det nu medførte et lidet Affavn, selv om det var Noget, der kunde føles af de store Formuer, hvad saa? Men det er det, som jeg altid har sølt overfor Formuen her i Landet, navnlig den faste Formue, at den slet ikke har nogen Sands for, at man skal betale for Alting her i Verden, at der ikke er Noget, som man faar gratis, hverken i den ene eller den anden Retning, heller ikke i Politiken. Og hvis det ærede Ministerium saa vilde tænke sig den Indvending derimod: det slaar ikke til, thi

vi har fiddet her i 7 Aar ganske gratis, saa vilde jeg dertil svare: ja, men hvorledes fiddede I saa? Det bliver jo daarligere Dag for Dag; Tilslutningen til Ministeriet bliver ringere og ringere, Stillingen bliver i Virkeligheden farveligere, og den er nu saaledes, at det tidt forbaujer mig, at Uergjerrigheden her i Landet er saa ringe, at den kan føle sig fuldt tilfredsstillt ved at fiddede saaledes i det, som Ministeriet gjør det, og som det mere og mere kommer til at fiddede. Det vilde jeg altsaa have erkjendt for at være en overordentlig smut Taktik, meget smukkere end den Gjengjældesaktik, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds har opfundet, og som den høitærede Indenrigsminister har sluttet sig til. Det er dog virkelig mærkbærdigt, at de ærede Herrer, hver Gang de have faaet, jeg kan gjerne sige, tærstet en eller anden Grundsaetning ind i os, saa at vi have faaet Diet op for den og sluttet os til den, saa selv løbe bort fra den. Hvor ofte have de ikke doceret, hvad saglig Forhandling er; ja, vi kunne det nu paa Sngene Allesammen. Det er jo saaledes: Lige ud ad Landeveien, hverken se til Hjøre eller Benstre, hverken til Ven eller Fjende, men op og ned ad den bestemte Lov, som om der ikke var noget Andet til i Verden, det er saadan at gaa med Skyklapper for Dinene. Det er det, de Herrer have lært os, at saglig Forhandling er, og naar de nu selv skulle til at vise, hvad det i Praxis er, naar de nu skulle tage et Lovforslag under saglig Behandling, saa siger det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, at han ikke vil behandle det anderledes saglig, end at han samtidig vil figge ud efter en Snes andre Love, Lønningslove og Fernbanelove, jeg veed ikke, hvad Mere, og samtidig se at faae Liv i en Mængde døde Sager, der ligge begravede omkring i forffjellige Hulteramre. Det er dog mærkbærdigt, at de Herrer, der virkelig i at docere ere saa dygtige, at vi have faaet et aldeles sikkert og paalideligt Indtryk af, hvad saglig Forhandling er, have forstyrret det ved en saadan Taktik som denne. Det er dog virkelig Noget, som vi kunne beklage os over, det kan der ikke være nogen Tvivl om. Da jeg hørte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, var jeg ganske paa det Riene med, at hans Deltagelse i den saglige Forhandling var rent symbolisk, en billedlig Forhandling, der ikke vilde blive til Virkelighed, medmindre alle andre Lovforslag samtidig kom under Debat og blev til Noget. Det ærede Medlem vil forhandle under en resolutiv Betingelse, saaledes at hans Deltagelse i Forhandlingen skulde falde bort og ikke blive til Noget, med-